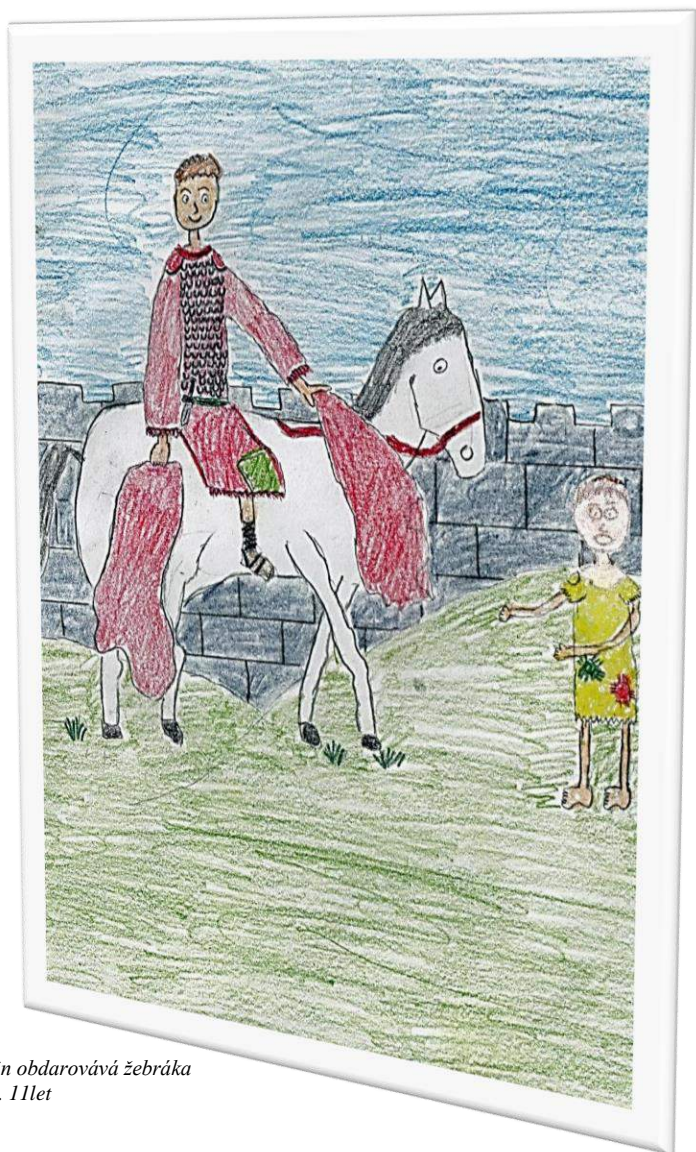

Časopis krajské rodiny v New Yorku

ZVON

listopad 11/2011

*Sv. Martin obdarovává žebračka
Demis S. 11let*

Antonín Dvořák – jeden z největších Čechů

Milí čtenáři, když se nás P. Antonín zeptal, na nejsilnější zážitek z NYC vyprávěl jsem mu o tom, jak jsme na střeše „Top of The Rock“ shlíželi na New York a poslouchali s kamarádem ve sluchátkách 9 symfonii Antonína Dvořáka – Z nového světa.

Už během studia v kněžském semináři jsme navštívili koncert, na kterém mimo jiné zazněla i Dvořákova Novosvětská symfonie. Cítil jsem se tehdy, jako bych odcházel z úžasné podnětné a povzbudivé promluvy velkého kazatele. Ano, Antonín Dvořák, člověk pokorný, prostý a přitom svérázný a geniální, byl zakořeněn v křesťanské víře. Svou tvorbu pak pokládal za velký dar Prozřetelnosti. Mnohá díla zakončil děkovným zvoláním „Deo gratias“. A právě letos 8. září uplynulo 170 let od jeho narození.

Antonín Dvořák se narodil v obci Nelahozeves, severně od Prahy. Jeho otec byl zdejší řezník. Také Antonín se učil tomuto řemeslu. Byl však od mládí velmi hudebně nadaný, a proto navštěvoval hodiny hudby u A. Liehmana v sousedních Zlonicích. Po ukončení měšťanské školy byl na doporučení svého učitele poslán do Prahy na Ústav pro církevní hudbu. Nějakou dobu pak byl violistou ve Stavovském divadle. Přitom už vypomáhal na varhany v některých pražských kostelech. V roce 1873 se oženil s Annou Čermákovou, sestrou Josefíny, která se provdala za hraběte Kounice. Pak se stal varhaníkem u sv. Vojtěcha a začal také komponovat. Po smrti svých prvních dětí zkomponoval slavné Stabat Mater, které mělo svoji premiéru v Olomouci. Moravu, především Olomouc, navštívil celkem osmkrát a ve svém dopise kanovníku Geislerovi, který byl jeho dobrým přítelem, napsal: „Moravané mi k srdci přirostli.“ Navštívil několikrát Anglii, Rusko, jeho přítelem byl např. P. I. Čajkovský. V roce 1884 koupil vilku ve Vysoké u Příbrami a přebudoval jako letní sídlo. Každý den ráno časně vstával a šel hrát do nedalekého kostela na varhany při mši sv. Byl velmi skromný a za každé své dílo i za ukončený den Bohu poděkoval. Měl rád holuby, které často pozoroval a také lokomotivy, které velmi obdivoval. Prý jednou prohlásil, že by všechny své symfonie vyměnil za jednu lokomotivu. Stal se nejdříve ředitelem Pražské konzervatoře poté dokonce přijal nabídku ředitele konzervatoře v New Yorku (1891 – 1895). Pobýval v Americe nějakou dobu i se svými dětmi. Napsal tam také svoji slavnou poslední 9. symfonii tzv. „Z Nového světa“. Mezi jeho poslední opery patří např. Čert a Káča, Jakobín a Rusalka, která měla premiéru v roce 1901. Od roku 1901 byl také členem panské sněmovny ve Vídni. Jeho činnost byla opravdu obdivuhodná. Umírá v roce 1904.

(pokračování na straně 3)

Milí přátelé,

jeden křestní kmotr slíbil své kmotřence, že ji dá na narozeniny peníze. Ona si je pak uloží na své konto. Den D se přiblížil a milý kmotr na den narozenin donesl malou obálku, kde byl vypsán šek s nemalým obnosem. Malá holčička utíkala za maminkou a plakala: „Maminko, můj kmotr mně slíbil opravdové peníze a podívej se, co jsem dostala“. Maminka ji musela dlouho vysvětlovat, že ten malý papírek má stejnou hodnotu, jako kdyby držela v ruce několik bankovek.

Není to bratři a sestry někdy podobné i s námi? Bůh nám nabízí a dává skutečný život. Můžeme ho přijímat každý den. Jenom se mně zdá, že my, tak jako malé děti nevěříme nabízenému daru. Pláčeme a stěžujeme si, že jsme byli nějakým způsobem oklamáni. To, co ve víře poznáváme a dostáváme, je skutečný život s Bohem. Jenom se dívejme pozorněji a naslouchejme se zájmem. Přeji Vám všem, milí čtenáři abyste ten šek od Boha dobře uložili. Příjemnou a ničím nerušenou četbu.

Fr. Antonín

Shining Star 2011 – Marie Tomečková

Paní Marie Tomečková obdržela z rukou brooklynského biskupa Nicholase DiMarzio ocenění za obětavou práci pro Krajanskou rodinu v Astorii, NY. Tak jako v dřívějších letech „Shining Star award dinner“ byla pořádána v Gargiulo restauraci v Brooklyně. Spolu s ní přijalo toto ocenění více než třicet kandidátů navržených svými apoštoláty. Před čtyřiceti lety Brooklynská diecéze založila službu pro emigranty a exulanty z celého světa, tzv. apoštoláty. Brooklynská diecéze je také často nazývána „Diocese of Immigrants“.

Není od věci připomenout, že naše první mše svatá v Astorii byla slavena v březnu před čtyřiceti lety. Paní Marii Tomečkové blahopřejeme a přejeme Boží požehnání pro celou její rodinu.

Za krajanskou rodinu Fr. Antonín

➡ (pokračování ze strany 2) Za objevení tohoto velikána jsem nesmírně vděčný. Snad i jeho hudba mi již v dětství otvírala srdce k tomu, abych žasl nad Božím stvořením a vnímal věci, které nás přesahují – které dokazují Boží existenci. Tak tedy „Deo gratias“ za Antonína Dvořáka i za vše, co nám daroval skrze něj.

P. Ladislav Kunc a P. Jan Plodr. (kněží olomoucké diecéze na návštěvě v USA)

Přeřeknutí

*závěr knihy od C. S. Lewis „Přípitek zkušeného ďábla a jiné eseje“
tato kniha je volné pokračování „Rady zkušeného ďábla“*

Když má laik pronést kázání, myslím, že by mohlo být užitečné, ne-li dokonce zajímavé, kdyby začal přesně od toho, v jaké situaci se nalézá on sám. Neměl by tolik poučovat, ale spíše srovnávat.

Když jsem se nedávno v soukromí modlil kolektu určenou pro čtvrtou neděli po svátku Nejsvětější Trojice, zjistil jsem, že mi ujel jazyk. Hodlal jsem se modlit, abych neprožíval věci časné tak, že bych dokonce ztratil věci věčné. Přistihl jsem se však, že v modlitbě prosím, abych prožíval věci věčné tak, abych nakonec neztratil věci časné. Samozřejmě si nemyslím, že přeřeknutí je hříchem. Nejsem si jistý, že jsme v přesném smyslu natolik freudovský, abych věřil, že taková přeřeknutí jsou bez výjimky velice významná. Některá z nich ovšem za významná považuji a mám za to, že toto je jedním z nich. Pomyslel jsem si, že to, co jsem tak bezmyšlenkovitě a bezděky vyslovil, téměř vyjádřilo něco, co jsem si ve skutečnosti přál.

Téměř přál, jen přibližně přál, samozřejmě ne přesně a doslova. Nikdy jsem nebyl až tak hloupý, abych si myslel, že věčné by mohlo být doslova „prožíváno“. To co jsem chtěl prožívat bez předsudku vůči svým věcem časným, byly ony hodiny či minuty, během nichž jsem vnímal ono věčné, jemuž jsem byl vystaven.

Myslím tím toto: Modlím se, čtu zbožnou knihu, připravuji se k přijetí svátosti anebo ji přijímám. Ale zatímco tyto věci dělám, ozývá se ve mně takříkajíc hlásek, který mě nabádá, abych byl patrný. Varuje mě, abych byl obezřelý, abych si uchoval jasnou hlavu, abych nezacházel příliš daleko, abych za sebou nepálil všechny mosty. Přicházím do Boží přítomnosti s velkým strachem, aby se se mnou v jeho přítomnosti nestalo něco, co by se ukázalo nesnesitelně nevhodné, až se zase vrátím do svého „obyčejného“ života. Nechci se dát strhnout k nějakému rozhodnutí, kterého bych později litoval. Neboť vím, že po snídání budu cítit něco úplně jiného. Nechci, aby se se mnou u oltáře stalo něco, za co bych měl potom zaplatit příliš vysoký účet. Bylo by například hodně nepříjemné, kdybych u oltáře přijal povinnost láskyplnosti tak vážně, že bych po snídání musel roztrhat opravdu fantastickou písemnou odpověď, kterou jsem včera napsal jednomu nestydatému dopisovateli a kterou hodlám odeslat. Bylo by mi dost protivné, kdybych se měl v rámci programu zdrženlivosti vzdát své cigarety po snídání nebo v nejlepším udělat z odříkání ukrutnou alternativu s cigaretou až později dopoledne. I za kajícnost nad minulými skutky je třeba zaplatit. Když se z nich člověk kaje, uznává je jako hříchy a nesmí je už opakovat. Raději tedy necháme taková témata nerozhodnutá.

Kořen všech těchto opatrnických zásad tkví v jednom a tomtéž: ve snaze střežit věci časné. A já nalézám určité důkazy, že toto pokušení není u mne ničím zvláštním. Jeden dobrý autor (jehož jméno jsem zapomněl) se kdesi táže: „Nepovstali jsme nikdy velmi úspěšně, když jsme klečeli na kolenou, ze strachu, že by se Bůh pro nás stal příliš reálným, kdybychom se modlili dále?“ Příběh, který vám teď povím, se vypráví jako pravdivý. Jedna Irka, který šla právě od zpovědi, potkala na schodech do kaple jinou ženu, svou největší nepřítelkyni ve vsi. Sousedka na ni vychrlila záplavu nadávek. „Není ti hanba, ty zbabělče,“ odpověděla Bidy, „mluvit se mnou takhle, když já jsem ve stavu milosti a nemůžu ti náležitě odpovědět? Ale jen počkej! Já dlouho ve stavu milosti nezůstanu!“ Vynikající tragikomický příklad uvádí také Trollopeova *Last Chronicle of Barset*. Arcijáhen se zlobil na svého nejstaršího syna. Okamžitě provedl celou řadu zákonných opatření v synův neprospěch. Snadno mohl odsunout akci o několik dnů později, ale Trollope vysvětluje, proč arcijáhen nepočkal. Do příštího dne se přece musel pomodlit nešpory a věděl, že by třeba nebyl s to důsledně své závěry realizovat po modlitbě „Odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům“. Takže tomu chtěl předejít a postavit Boha před *fait accompli*, před hotovou věc. To je nejmenší případ opatrnictví, o němž mluvím. Ten muž nechtěl nic riskovat v dosahu věčného, dokud napřed bezpečně nepojistil věci časné.

A to je mé nekonečně se vracející pokušení: sejít k moři (tuším, že svatý Jan od Kříže nazýval Boha Mořem), avšak neponořit se do něho, neplavat v něm, nesplývat sním, ale jen se tak nezávazně cákat, čvachtat a bedlivě dbát, abych se nedostal na hlubinu, křečovitě se držet záchranného lana, které mě spojuje s časnými věcmi na břehu. Je to jiné pokušení než to, s nímž jsme se setkávali na začátku křesťanského života. Tehdy jsme se zdráhali (alespoň já jsem se zdráhal) uznat požadavky věčného. A když jsme dobojovali a byli poraženi, když jsme se poddali, domnívali jsme se, že teď jen poplujeme s větrem napjatými plachtami. Toto pokušení se dostaví až později. Je adresováno těm, kteří už v zásadě požadavky věčného připustili, ba dokonce vynakládají jisté úsilí, aby jim vyšli vstříc. Pokouší nás to hledat usilovně jen takové minimum, které jsme ochotni přijmout. Jsme ve skutečnosti podobní velmi poctivým, ale váhavým plátcům daní. S daní z příjmu v zásadě souhlasíme. Svě dávky odvádíme spravedlivě. Ale hrozíme se zvýšením daně. Zaplatíme obezřetně, co je nutné, ale ne víc. A doufáme – velice toužebně doufáme – že až zaplatíme, zbude ještě dost pro nás. A všimněte si, že všechna tato varování, která nám pokušitel našeptává do ucha, znějí velice rozumně. Opravdu, myslím si, že pokušitel se nás

nesnaží obalamutit a podvést přímou lži (když už jsme si odbyli časné mládí).

Věrohodnost takového ponoukání totiž tkví v tomto: Je opravdu nutné dát se strhnout náboženskou emocí – nadšením – jak to nazývali naši předkové, k rozhodnutím a přístupům, kterých budeme později litovat, ne hříšně, ale rozumově, ne až budeme většími světáky, ale až zmoudříme? Můžeme být úzkostliví nebo fanatičtí, můžeme s otevřenou náručí přijmout úkoly, jež nebyly nikdy zamýšleny a připravovány pro nás. Vypadá to jako horlivá oddanost, ale ve skutečnosti je to troufalost. Taková je pravda o pokušení. Lež spočívá v názoru, že naši nejlepší ochranou je starostlivá péče, kterou věnujeme vlastní kapse, navyklá shovívavost, naše ctižádost. Ale to je falešné. Svou skutečnou ochranu musíme hledat někde jinde: v obecně křesťanských mravech, v morální teologii, ve střízlivém racionálním myšlení, v radě dobrých přátel a dobrých knih a (když je potřeba) u zkušeného duchovního vůdce. Hodiny plavání jsou rozhodně prospěšnější než záchranné lano poutající nás k pobřeží.

Neboť ono záchranné lano je vlastně ve skutečnosti smrtící šňůrou. Nejedná se o paralelu mezi placením daní a zajištěným životem. Neboť náš Bůh nevyžaduje tolik a tolik z našeho času či tolik a tolik a naši pozornosti, nechce dokonce ani všechnen náš čas a všechnu naši pozornost. Chce nás, naše já. Neboť o každém z nás platí slova Jana Křtitele: „On musí růst, já však se menšit“. On je nekonečně milosrdný k našim opakovaným chybám a nedostatkům. Nevím o tom, že by v nějakém slibu přijal vědomý kompromis. Neboť On nemá v tom posledním útočišti pro nás nic jiného než sama sebe a může nám to dát jedině tehdy, když naše sebe prosazující vůle ustoupí a udělá v našich duších místo pro Něho. Připravme k tomu naši mysl, ať nám nezůstane nic „našeho vlastního“, z čeho bychom žili, žádný „obyčejný“ život. Tím nemíním, že každý z nás bude nutně povolán jako mučedník nebo dokonce asketa. Dojít k tomu ovšem může. Protože pro některé (a nikdo neví pro které) bude křesťanský život znamenat mnoho pokoje a mnoho činností, které máme přirozeně rádi. Jenže dostaneme je z Božích dlaní. Pro dokonalého křesťana se stanou stejnou součástí jeho „náboženství“, jeho „služby“, jako jeho nejdůležitější úkoly, a jeho hostiny budou stejně křesťanskými jako jeho půsty. Co nelze připustit, co musí existovat jen jako sice neporažený, ale denně znovu odmítaný nepřítel, je myšlenka na něco, co je „jen naše vlastní“, na nějakou oblast, v níž máme být „za školou“ a na kterou Bůh už nemá nárok.

On však vyžaduje všechno, neboť on je láska, musí a chce nás milovat. Nemůže nás milovat, dokud nás zcela nemá. Když se snažíme kolem sebe držet oblast, která je výhradně naším vlastnictvím, snažíme se

kolem sebe uchovat oblast smrti. Proto Pán žádá v lásce všechno. S ním nelze smlouvat.

Domnívám se, že toto je smysl všech výroků, které ve mně vyvolávají největší obavy. Thomas More řekl: „Když uzavíráš s Bohem vzájemnou smlouvu, nakolik mu budeš sloužit, zjistíš, že obě strany podepisuješ sám“. Law hrozivým, chladným hlasem pronesl: „V den poslední budou mnozí zavrženi, ne proto, že své spásy nevěnovali čas nebo úsilí, ale že ani času, ani úsilí nevěnovali dost“. Později ve svém myšlenkově bohatším böhmovském* období prohlásil: „Jestli jsi ne zvolil království Boží, nebude nakonec záležet na tom, co sis vybral místo něho“. To jsou tvrdá slova, těžko se přijímají. Opravdu nebude rozdíl v tom, jestli sis vyvolil ženy nebo vlastenectví, kokain nebo umění, whisky nebo křeslo ve vládě, peníze nebo vědu? Určitě ne takový rozdíl, aby na něm záleželo. Míneme totiž cíl, pro nějž jsme byli stvořeni, a odmítli jsme to jediné, co vpravdě uspokojuje. Záleží snad člověku, který umírá v poušti, na tom, co ho přivedlo k výběru cesty, na niž minul jedinou studnu?

Pozoruhodná je skutečnost, že o tomto tématu hovoří nebe i peklo jedním hlasem. Pokušitel mi napovídá: „Dej si pozor! Přemýšlej, kolik tě bude stát toto druhé rozhodnutí, přijetí této milosti!“ A náš Pán nám obdobně radí, abychom si spočítali, co to bude stát. I v lidských záležitostech se přikládá veliký význam souhlasu těch, jejichž svědectví je jen málokdy pravdivé. Proto by mělo být jasné, že spoléhat se na vlastní síly má jistě nepatrný význam. Na čem záleží, co si nebe přeje a čeho se peklo bojí, je přesně ten další krok – nemít strach, že ztratíme pevnou půdu pod nohama, že nebudeme moci zcela ovládat vlastní život.

A přece nezoufám. V tomto bodě se stanu, tím, co by někteří nazvali velmi evangelickým, každopádně nikterak pelagiánským. Myslím si, že žádné úsilí mé vlastní vůle nemůže jednou provždy ukončit toto žadonění o omezené ručení, o tuto osudnou výsadu. Může je ukončit jedině Bůh. Pevně věřím a doufám, že on to učiní. Nemyslím si ovšem, že já proto mohu, jak se říká, „jen sedět za pecí“. Co Bůh činí pro nás, činí v nás. Postup, jak to činí, se mi bude jevit (a jistě ne falešně) jako denně či každou hodinu opakované cvičení mé vlastní vůle vzdát se takového omezovacího přístupu, obzvlášť se tak musím cvičit každé ráno, protože mě zdrženlivost každou noc obrůstá jako nový krunýř. Chyby se odpouštějí, osudné je ale jejich rezignované přijetí a ztotožnění se s nimi. Možná se nám na této straně smrti nikdy nepodaří vyhnat útočníka z našeho území, ale musíme mu stále odporovat, být vůči němu v trvalém odporu, ne s ním kolaborovat jako vláda ve Vichy. A tento odpor, jak jej chápou, musí každý dne začínat znovu a znovu. Naši ranní modlitba by měla být parafrází: *Da hodie perfecte incipere* – Dej mi, abych dnešek začal neposkvrněně, neboť zatím jsem neudělal vůbec nic.

*Jakob Böhme (1575-1624), německý mystik

Kázání v Magdalenině koleji v Cambridge.

Blahopřejeme

Veronika Kocica přijala křest v neděli 9. října 2011 v kostele Our Lady of Mount Carmel v Astorii. Boží požehání přejeme celé rodině Kocicové.

Oznámení o úmrtí

Paní Marie Daňková zemřela 15. října 2011 v Dolním Němčí. Narodila se 26. prosince 1920. Více než padesát let žila se svým manželem Františkem v Astorii, NY. Roku 2006 se odstěhovali do Dolního Němčí. Odpočinutí věčné dej jí, Pane, a světlo věčné ať jí svítí.

Osobnosti vážně - nevážně

1. In my many years I have come to a conclusion that one useless man is a shame, two is a law firm and three or more is a congress.? -- John Adams
2. If you don't read the newspaper you are uninformed, if you do read the newspaper you are misinformed. -- Mark Twain
3. Suppose you were an idiot. And suppose you were a member of Congress. But then I repeat myself. -- Mark Twain
4. I contend that for a nation to try to tax itself into prosperity is like a man standing in a bucket and trying to lift himself up by the handle. -- Winston Churchill
5. A government which robs Peter to pay Paul can always depend on the support of Paul. -- George Bernard Shaw
6. A liberal is someone who feels a great debt to his fellow man, which debt he proposes to pay off with your money. -- G. Gordon Liddy
7. Democracy must be something more than two wolves and a sheep voting on what to have for dinner.-- James Bovard, Civil Libertarian (1994)
8. Foreign aid might be defined as a transfer of money from poor people in rich countries to rich people in poor countries. -- Douglas Casey, Classmate of Bill Clinton at GeorgetownUniversity

The Mass in All Its Glory

(převzato z ZENIT the world seen from Rome www.zenit.org)

Literature Professor Offers Insights Into the Poetry of the New Translation

By Kathleen Naab

PROVIDENCE, Rhode Island, SEPT. 29, 2011 - Literature professor and translator Anthony Esolen has written what could be called a doorway to the new translation of the Roman Missal.

A commentary by Esolen can be found in the Magnificat Roman Missal Companion, a 200-page booklet that costs less than \$4, and that offers a profoundly insightful introduction to the prayers the faithful are about to have on our lips, and hopefully, in our hearts.

As the new translation is set for implementation in less than two months, ZENIT spoke with Esolen about his insights into the new translation and how we can better understand the reasons behind the changes.

ZENIT: To serve as introduction, why did Magnificat pick you to give a commentary on the new translation?

Esolen: That's a good question. I said to them, "I'm not a professional theologian!" But they wanted instead someone whom they could trust to speak about the beauty and the subtlety of the sacred poetry that the prayers of the Mass are. I've spent my adult life, after all, reading and teaching poetry, from the ancient world through the Middle Ages and the Renaissance to modern times. I've also worked a great deal as a translator myself, rendering poetry from Latin, Italian, and Anglo Saxon into English poetry. That work includes editions of Lucretius' *De Rerum Natura*, Torquato Tasso's *Gerusalemme Liberata*, and the three volumes of Dante's *Divine Comedy*. I'm also somewhat conversant in New Testament Greek and in Hebrew. So I suppose those considerations helped to determine the choice.

ZENIT: You suggest that a translator is hired to be humble, regardless of what he's translating. Explain this and how it applies to the liturgy.

Esolen: The translator, I believe, must adopt as his motto the words of St. John the Baptist, referring to Jesus: "He must increase, and I must decrease." It wasn't my job, when I was translating Dante, to intrude my personality into the poem. It was rather my job to bring out Dante's personality, his concerns, his acerbic wit, his devotion, his passions.

Now if this is true of what Dante called his "sacred poem," it is all the more true of the liturgy. Here, we must consider the words of the Mass not simply as the work of excellent human poets, but as a gift of God, mediated through the Church, to his people. At all costs, then, the translator must wish to render the words of the Mass with precision and power, respecting the literal and figurative meaning, the poetic and rhetorical form, and the beauty of the original. For instance, it is not the job of the translator to omit words simply because they strike him as too redolent of the Church rather than of the street corner -- to translate words such as "sacratissimam" and "sancte" and "venerabiles" as simply nothing. It is a sin against the whole community, thus to impose one's individual taste.

ZENIT: People have complained that the sentences in the new translation are unwieldy, with many phrases strung together. You defend this practice. Why?

Esolen: I do not defend unwieldy sentences. This complaint has as its basis one sentence in the first Eucharistic Prayer, which is long and complex in the Latin, and now also in the English. What I defend are well-constructed sentences, as elements of oral poetry. All the old prayers are so constructed. When you break up those sentences into three or four separate sentences, the effect is to be disjointed; the essential relations between words and images and Scriptural allusions are lost. These phrases are not "strung together." Anyone who makes that allegation has a wholly mistaken, and I may say a childish, understanding of the Latin.

For example, one of the prayers for the Feast of the Holy Family is built upon the image of the "domus," the house or home. We consider first the home of Jesus, Mary and Joseph, and we pray that we will imitate them in our own homes -- in "domesticis virtutibus," which the translators happily render as "the virtues of family life" -- so that we may enjoy the glories of the house of God. To translate that three-part prayer, which is one tightly constructed sentence, into a three-part prayer in one tight English sentence, is not to "string phrases together," but to reflect artistic unity by artistic unity.

ZENIT: You also offer three defenses for preferring a literal translation of the Latin. One of those you describe as "unlocking the figurative meaning beneath." Could you give an example?

Esolen: Every translator of poetry knows that the choice is not between the literal and the figurative, but between a loose or general rendering and one that is both literal and therefore sensitive to the figurative meaning also. It is a constant concern. Take the word *occurrentes* in the collect for the First Sunday of Advent. The loose paraphrase from 1973 merely grasps for the general idea behind the text, that Jesus will meet an "eager welcome" when he comes again. But the literal, concrete meaning of the word is rich in Scriptural allusion. The root of the word comes from the verb *currere*, to run. If we keep the notion of running in mind, we recall -- as the prayer intends us to recall -- the parable of the five wise virgins, their lamps filled with oil, who ran forth to meet the bridegroom as he came. The translators have now rendered the line in such a way as to bring out both the literal and the figurative meaning, and thus also the Scriptural allusion: We pray to the Father for "the resolve to run forth to meet your Christ." That's what I call a translation. The other was a paraphrase.

ZENIT: You frequently note the vast difference that comes with a seemingly slight change in wording. For example, in the Creed, we will express faith in God, creator of all that is "visible and invisible," which you say is quite different than "seen and unseen." How so?

Esolen: The 1973 text was often deaf to the precise meanings of English words. It wasn't simply that the paraphrasers misconstrued the Latin. They misconstrued the English also, or they were not paying close attention to the English. The example above is a case in point. The Latin *visibilium et invisibilium* is not the same as *visorum et insivorum*. When we say "seen and unseen" in English, we mean those things we happen to see and those things we happen not to see. So, for instance, I have not seen a certain planet in the

heavens, nor have I seen the mother of St. Peter, or the stone rolled before the tomb where Jesus was buried. But all those things are visible, provided there be someone at hand to see them. When we declare that the Father is the creator of all things visible and invisible, we are affirming the existence of things that no one can see with the eyes of the body, unless God chooses to make them manifest: angels, for instance; but also such immaterial objects as the moral law. ZENIT: How would you suggest using this commentary?

Esolen: The Mass must increase, and I must decrease! I'd read the commentary as a way of becoming familiar with the beauties and the subtleties of the text -- as if walking through a doorway -- and then I would put the commentary aside and meditate upon the prayers of the Mass themselves in all their glory.

Děkujeme za příspěvek na ČESKOU KATOLICKOU MISII

V minulém období přispěli:

Růžena Bunžová, Libuše Králová, Bohumil Novotný, manželé Kočicovi, Elen Samek, Jarmila Šurláková.

Památka všech věrných zemřelých

Při mších od 1. do 9. listopadu budu pamatovat na zemřelé příbuzné a přátele: manželů Brotánkových, Zdeňky Rinus, Irene Veselý, Marie Šefčíkové, Růženy Bunžové, manželů Kolasových, rodiny Dlabalové, manželů Sádlikových, Libuše Králové a všech zemřelých dobrodinců a přátel Krajanské rodiny. Fr. Antonín

Blahopřejeme k narozeninám

V měsíci listopadu:

Greta Bunža 7. listopadu, Marie a František Doubravovi 13. listopadu, Brendan Sikorjak 15. listopadu, Marcela Škrkoňová 19. listopadu, René Dlabal 26. listopadu, Marek a Barbora Hnízdovi 27. listopadu, Josef Bretl 27. listopadu, Jackie Brož 29. listopadu, Mary Soyka 30. listopadu.

Levné ubytování v Praze

There is a youth boarding home in the centre of Prague. The home is run by Dominican sisters <http://www.dominikanky.cz/>. The information is that there is a possibility of reasonable accommodation for tourists and pilgrims. For more information please have a look at: <http://kds.op.cz/accommodation-english>

Dva vlci

Jeden večer vzal starý indián svého vnuka k lesu a vyprávěl mu o bitvě, která probíhá v nitru každého člověka. Řekl mu: „Synku, ta bitva v každém z nás je mezi dvěma 'vlky'. Jeden je **zlý**. Je to vztek, závist, žárlivost, smutek, sobectví, hrubost, nenávisť, sebelítost, faleš, namyšlenost a ego. Ten druhý je **dobrý**. Je to radost, pokoj, láska, naděje, vyrovnanost, skromnost, laskavost, empatie, štědrost, soucit a důvěra“.

Vnuk o tom všem přemýšlel a po chvíli se zeptal: „A který 'vlk' vyhraje?“
Starý Indián odpověděl: „**Ten, kterého krmíš!**“

Krajanské bohoslužby jsou každou neděli v **10.30, v dolním kostele Panny Marie Karmelské v Astorii (23-25 Newtown Ave)**. Příležitost ke sv. zpovědi před i po mši svaté. Po bohoslužbách následuje společné pohoštění ve školní jídelně.

Adresa českého kněze: **Fr. Antonín Kocurek, 110-06 Queens Blvd., Forest Hills, NY 11 375**
Tel: (718) 575 8959 E-mail: zvonnews@gmail.com
<http://www.zvon.info>

Slovenská mše sv. každou neděli v **11.00 u sv. Jana Nepomuckého na Manhattanu**
(1st Ave a 66th St.) <http://www.stjohnnepomucene.org>

Mše svaté v listopadu 2011

Datum	Úmysl	Dárce
01-Nov-11	Za duše v očistci	
02-Nov-11	Za duše v očistci, Za + Dr. Josefa Kadlece, SJ	manželé Sádlikovi
02-Nov-11	Za duše v očistci	
04-Nov-11	Za duše v očistci	
05-Nov-11	Za duše v očistci	
06-Nov-11	Za duše v očistci	
07-Nov-11	Za duše v očistci	
08-Nov-11	Za duše v očistci	
09-Nov-11	Za duše v očistci, Za + Františka a Libuši Širokých	Libuše Králová
10-Nov-11	Za + manžela Stephena Veselého	Irene Vesela
12-Nov-11	Za + Jiřího Smrčku a jeho bratra Josefa	Božena a Petr Smrčka
13-Nov-11	Za krajanskou rodinu	
15-Nov-11	Za zdraví pro Jiřího a Hedviku Krátkých Boží požehnání pro celou rodinu	Libuše Králová
16-Nov-11	Za zdraví a Boží požehnání pro Jiřího a Hedviku Krátkých a celou rodinu	Jiří a Hedvika Krátkých
17-Nov-11	Za + bratra Josepha F. Kasandra	Irene Vesela
20-Nov-11	Za + Stanislava Mergla	Irene Mergl
21-Nov-11	Za + Annu Sonnkovou	Blažena Stránská
22-Nov-11	Za + manžela Prof. Jiřího Vondráčka	Alexandra Vondráček
23-Nov-11	Za + Ph.D. Ludmilu Chalas-DiBona	Irene Vesela
25-Nov-11	Za + Milana Čalouna	rodina Hnízdova
26-Nov-11	Za + manžela Oldřicha Benáčka	Anna Benáčková
27-Nov-11	Za + Dr. Bohumíra Bunžu	Růžena Bunžová
28-Nov-11	Za + Zdeňka Foltýna	rodina Hnízdova

Upozornění

Nová emailová adresa a web: zvonnews@gmail.com www.zvon.info.

Naše krajanská rodina v Astorii (ZVON) má své vlastní konto pod názvem **Czech Catholic Mission in NYC**. Pokud tedy chcete poslat nějaké peníze na časopis Zvon nebo podpořit naši misii, uveďte tento název. Váš dar si můžete odečíst z daně. Pokud posíláte peníze na mše svaté, uvádějte moje jméno, tj. Fr. Antonín Kocurek.